

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ ŽENA PROSÍ O POTRAT

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ ŽENA PROSÍ O POTRAT

NAKLADATELSTVÍ BESKYDY 2008

Irena Fuchsová © 2008
Illustrations © Jiří Vančura 2008
© Nakladatelství Beskydy 2008

ISBN 978-80-254-1538-2

KDYŽ DOMA NENÍ PĚNA

Myslím si, že není na světě žena, která by nikdy svému manželovi nezalhalala. A pokud ano, tak jí radím, ať to občas zkusí! Manželovi neublíží a výčitky svědomí mít nebude! Naopak! Určitě zjistí, že jí nevinná lež udělala doslova dětinskou radost...

Když jsem nedávno objevila nádherné boty v padesátiprocentní slevě, nezaváhala jsem ani na chvíli. Daly se nosit celý rok a hodily se k sukni i ke kalhotám. A navíc byly pohodlné!

A protože jsem si už dlouho nic nekoupila, zatímco Kája si minulý týden koupil kufr, který potřeboval na služební cesty, vzala jsem krabici, na které byla rukou napsaná cena 250,- Kč, a pečlivě jsem před dvojku připsala stejným rukopisem jedničku.

„Ty sis koupila boty? Pěkné,“ pochválil mi je Karel, pak koukl na krabici a překvapeně zvedl obočí. „A taky pěkně drahé!“

Přivlnila jsem se k němu a políbila ho.

„Vůbec nebyly drahé, Kájo! Tvoje ženuška přece umí nakupovat! Původně stály dva tisíce pět set! To bych si v životě nekoupila, ale když jsem viděla, že je na ně padesátiprocentní sleva, neváhala jsem!“

Můj miláček přikývl.

„A dobře jsi udělala, Ali! Je vidět, že je to kvalitní kůže...“ Přivlněl k botám, já také, naše nosy se dotkly, dali jsme si pusy, pak ještě jednu a pak můj miláček vytáhl peněženku a podal mi pětistovku. „Když jsi ušetřila na rodinném rozpočtu, tak ti na ně přidám!“

Takhle se to dělá, milé dámy, které jste nikdy nelhaly! Ublížila jsem touhle lží někomu? Ani náhodou! A když to tak vezmete, měla jsem nové boty zadarmo a ještě mi dvě stě padesát korun zbylo!

Ze svých nevinných lží jsem měla radost celé naše pohodové manželství, které trvalo už sedm let a bude trvat i nadále, protože jsme se s Kájou měli pořád rádi a navíc jsme začali pomalu okukovat kočárky. Blížila se nám třicítka, byt jsme měli, sjezdili jsme kus světa, práci jsme měli oba výbornou a naši rodiče se pomalu chystali jeden

po druhém odcházet do důchodu a jejich narážky na to, kdy už konečně budeme něco mít, aby měli co hlídat, se stupňovaly.

Řekli jsme si s Kájou, že v létě pojedeme na krásnou dovolenou, kterou vybere on a já se nechám překvapit a tam začneme na našem děťátku pracovat...

... Byla středa večer a já se slastně protahovala v křesle před televizí. Zítra jsem měla zasloužené náhradní volno a těšila jsem se jako malá holka, která chce jít za školu.

Karlovi jsem to neřekla, měl by zbytečně velké oči a určitě by mě hnál někam na úřad, abych mu zařídila nějaký nesmysl, do kterého se mu nechce. To jsi uhodl, říkala jsem si spokojeně, ty si na svých služebních cestách také odpočineš a nejedeš hned domů, když máš ještě zaplacený hotel! K tomu se mi totiž Kája mockrát přiznal a já se mu nedivila. Když náročné jednání, které vedl, skončilo pro jeho firmu vítězně a o den dřív než počítal, a on měl zaplacenou ještě jednu noc v luxusním hotelu, byl by sám proti sobě, kdyby jel domů! Zašel si do hotelového fit – centra, zaplavал si, zacvičil a nakonec si došel na masáž!

A já si zítra také užiju! Sice ne tak luxusně jako on, ale užiju!

Podívám se po obchodech, něco malého si koupím, dojdu si na kosmetiku, aby mi upravili obočí, uvařím něco dobrého, upeču tvarohové buchty, po těch by se Kája utloukl, koupím lahvinku červeného, zapálím svíčky a uděláme si krásný večer! Musím se totiž přiznat, že jsme s děťátkem zase tak úplně na dovolenou nečekali...

Koukla jsem na hodinky. Za chvíli měl začít film. Karel se šel vykoupat, určitě nestihne začátek a budu mu ho muset vypravovat...

„Aleno! Sakra, kde je pěna?! To je samý šampon, ale pěna nikde!“

Ječel v koupelně tak, že jsem ho slyšela, i když napouštěl vanu. Aby ses nezbláznil! V drogerii jsem sice dneska byla, ale na pěnu jsem zapomněla. Nerada jsem se zvedla a nakoukla do koupelny.

„Zapomněla jsem na ni, Kájo. Koupím ji zítra!“ Už seděl ve vaně, v ruce můj šampon. Ukázala jsem na něj. „Dej si tam šampon!“

Vytřeštil na mě oči.

„To nemyslíš vážně?!“ Pokrčila jsem rameny.

„No a co? Maminka nás v šamponu koupala kolikrát a stalo se mi něco?“ Ušklíbl se.

„Copak tvoje maminka! Ta by v šamponu myla i nádobí!“ Naštvala jsem se. Co to mele?

„Jak to myslíš?“

„Jak to říkám! Tvoje maminka je bordelářka a ty jsi po ní!“

„Cože?!“ Odšroubovala jsem uzávěr šamponu a nalila mu do vany

půlku lahve. „Když mohla moje maminka bordelářka koupat v šamponu svoji dceru bordelářku, tak se může v šamponu vykoupat i manžel bordelářky!“

Vztekle vytrhl špunt z vany a začal vstávat.

„Bordelářka jsi byla a bordelářka jsi! Nejsi schopná ani koupit pitomou pěnu! O všechno abych se v tyhle domácnosti staral já! I blbou pěnu nakonec budu kupovat já?! Přitom ty jsi v drogerii pomalu každý den!“

Praštila jsem dveřmi a šla si sednout k televizi. Film už běžel, ale já vůbec nevnímala, o čem je. A to jsem se ještě před chvílí těšila na zítra, jak si to užiju! Pěkně si to užiju, když mě teď tak vytočil! A žádné buchtý nebudou, chlapečku! A víno také nekoupím! Tos uhodl!

Vstala jsem a letěla zpátky do koupelny.

„Moje maminka nás aspoň koupala v šamponu, zatím co tvoje máti vás koupala v kopřivách!“ Už se utíral a otočil se na mě plný vzteku.

„Kopřivy jsou zdravé! A aspoň jsme se vykoupali! Kdežto doma se vykoupat nemůžu, protože na mě milostpaní vylije láhev blbýho a smradlavýho šamponu!“

„Ten šampon stál dvě stovky!“

„To je vidět, že máš dost peněz, když si kupuješ tak drahý šampon! Ale pitomou pěnu nekoupíš! Člověk se koupe jednou za čas...“

To neměl říkat!

„No právě! Kdyby ses koupal každý den jako já, voněl bys! A já bych určitě na pěnu nezapomněla! Ale když vím, že se denně nekoupeš, tak na ni zapomenu! A mezi námi... ono je to znát, že se koupeš jednou za čas!“

A prásk! Bouchla jsem dveřmi, až se obrázek vedle na zdi zakýval.

„Já nemám čas, vyvalovat se každý den ve vaně jako ty! Mně stačí, když se osprchuju!“ Můj milovaný Kája ječel v koupelně a já bouchla druhými dveřmi u kuchyně.

A kašlu na film, kašlu na hezký večer, kašlu na tebe, drmolila jsem mezi zuby, vytáhla jsem z válendy svoje peřiny a hodila je v kuchyni na rozkládací křeslo. Vyspím se tady!

„Spím v kuchyni,“ zaječela jsem směrem ke koupelně. „Nebudu spát ve smradu!“

„V jakém smradu?! Ve smradu bys spala, kdybych se vykoupal v tom tvým hnusným šamponu za dvě stovky! Mně pěnu za dvě stovky nekoupíš! Mně ne! Ale sobě jo!“

Ještě něco vykřikoval, ale do kuchyně za mnou nešel. Ustlala jsem si, chvíli jsem koukala do stropu a pak jsem vstala a otevřela ledničku.

Copak tady máme? Udělala jsem si dva obložené chleby, vzala si čašopis, obložila se polštářky a pomalu jsem se uklidňovala...

Druhý den jsem si přece jenom udělala hezky. Zašla jsem do sekáče, koupila si tričko a džíný, a cestou domů jsem se zastavila v drogerii pro tu jeho pěnu.

A vida, mají na pěny slevu! Jedna je dokonce za třicet pět korun! Dala jsem ji do košíčku a u pokladny jsem mrkla na známou prodáváčku.

„Cenu dám pryč! Ať si myslí, že stála víc!“ Rozesmála se.

„Já vám natisknu jinou, chcete?“ To už jsem se smála i já a rychle jsem strhla cenovku.

„To bude super! Dejte tam dvě stě třicet pět!“ Obdivně se na mě koukla.

„Tolik? Fakt? Tak jo! Ale kdyby něco, o ničem nevím!“

A tak jsem domů nesla pěnu za dvě stě třicet pět korun. No a co? Když já si kupuju šampon za dvě stovky, tak proč bych svému milovanému Kájovi nemohla koupit ještě dražší pěnu?

Když jsem přišla, stála v kuchyni na stole váza s růží.

„To máš ode mě,“ ozvalo se za mnou, Kája mě objal a políbil na krk. „Za ten včerejšek!“

Potěšeně jsem se usmála, a když mě pustil, vytáhla jsem pěnu.

„A tohle máš zase za ten včerejšek ode mě ty!“ Natáhl se po pění a přečetl si cenu.

„Cože?! Dvě stě třicet pět korun?!“ Usmála jsem se.

„No a co? Když já si můžu kupovat šampon za dvě stě, tak...“ Skočil mi do řeči.

„O to nejde, Ali! Kde jsi ji kupovala?“

„Tady u nás. Za křižovatkou.“

„Tady?!“ Nevěřicně koukal na cenovku a kroutil hlavou. „Já tam byl před hodinou a koupil jsem podobnou pěnu ve slevě!“

Hnal se do koupelny a za chvíli mi ukazoval stejnou pěnu, jakou jsem koupila já.

„Za třicet pět korun! Ali, okradli tě! Obléknu se a jdeme tam! Okradli tě o dvě stovky! Chápeš to? To tak nenechám! Změnit cenu o dvě stovky během hodiny?! Já tam musel být chvíli před tebou!“

Mluvil a mluvil, přitom se oblékal a pořád našťavaně porovnával obě pěny.

„Mám sto chutí zavolat do televize! To je tedy zlodějna...“

Mlčela jsem. Jo, milá Alenko, tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne...

UŽ VÍM, PTÁČKU, KDE MÁŠ HNÍZDO

„Tak co tomu říkáš?“

Sice jsem na svoji kamarádku koukala nedočkavě a čekala, co řekne, ale vlastně mi to bylo srdečně jedno! Právě jsem jí řekla, že se chceme s Rudou hned po maturitě vzít! Jsem zamilovaná! A nejenom, že já jsem zamilovaná do Rudy, ale Ruda, nejkrásnější kluk ze školy, je zamilovaný do mě!

Drcla jsem do ní, ale Jana pořád mlčela. V tu chvíli se mi v hlavě rozsvítilo.

„Ty žárlíš?! Ty máš vztek, že si ze všech holek vybral zrovna mě!“
Zafukala si na čelo a ušklíbla se.

„Přesně to jsem si myslela, Edito! Že si budeš myslet, že žárlím! Chceš opravdu říct, co si myslím? Chceš? Nikdy bych si takhle krásného kluka nevzala! Já tedy ne! A víš, proč? Protože bych se celý život bála, že mi ho některá odtáhne, nebo že mi bude nevěrný, protože takového chlapa, milá Edito, takového chlapa ženské na pokoji nenechají!“

Mlčela jsem. Bylo mi osmnáct a byla jsem zamilovaná. Poprvé a na celý život! Že se líbím Rudovi, kterého milovaly všechny holky z gymnázia, toho jsem si vůbec nevšimla. Nikdy by mě totiž nenapadlo, že si vybere zrovna mě!

Co na mně bylo? Nic. Hubená jsem byla, vlasy jako liška, učesat se nedaly, kroutily se mi kolem hlavy, pihy na nose, oči jsem měla velké jako sova...

Taková jsem byla! Jiná než ostatní.

Strašná!

Ruda mohl mít každou, na kterou se podíval. Když mi holky ze třídy řekly, že po mně kouká, myslela jsem si, že si dělají legraci, a když jsem si toho všimla také, začala jsem se mu vyhýbat. Přiváděl mě svými pohledy do rozpaků! Jen jsem ho uviděla, už jsem zrudla a dovedete si představit, jak vypadá zrzavá holka, když zrudne!

Ale on kolem mě kroužil v čím dál menších kruzích, a když mi

jednou zastoupil cestu u šaten, přestala jsem dýchat. Koukal na mě tak... já nevím, jak bych to popsala! Jako když se bojím, co řeknu.

„Edito, já už nemůžu. Nespím. Nejím. Dneska v noci jsem stál před vaším domem a koukal do tvého okna. Páté okno od okapové roury. Třetí od střechy. Druhé odzdola. Sedmé od kraje baráku. Zhasla jsi přesně o půlnoci. Čekal jsem do půl jedné a pak jsem šel domů. Stejně jsem neusnul. Já...“

Vztáhl ke mně ruku a pohladil mi vlasy. Ucukla jsem.

„Neboj se mě, Edito! Já nic nechci! Tohle mi stačí. Ale musíš mi něco říct! Edito, já to musím vědět! Zblázním se, jestli mi to neřekneš! Prosím tě, řekni mi, chceš se mnou chodit?“

MLčela jsem. Srdce mi strašně tlouklo. Říkala jsem si, přece musí slyšet, jak mi tluče, a když někomu takhle strašně tluče srdce, tak je přece jasné, že odpověď je ANO! Ale on asi nic neslyšel, protože na mě pořád koukal, jako když se bojím, co řeknu, tak jsem přikývla, on si oddychl, a strašně krásně se usmál, znovu mi pohladil vlasy a pak jsme se vzali za ruce a pak jsme se políbili. Jenom tak lehce. Jako děti. Bylo to krásné...

„Edito! Jsi na mě našťavaná, co?“ Teď do mě pro změnu drcla Jana. „Neměla jsem ti nic říkat. Ale říkaly jsme si s holkami, že s ním bude mít peklo! To ti snad můžu říct, ne? Nemyslím si to jenom já!“

Měsíc jsme se vodili za ruce a pořád jsme se líbali jako děti. Pak jsme hledali místa, kde budeme sami. A když jsme je našli, seděli jsme vedle sebe, tiskli se na sebe, povídali si a líbali se.

Už ne jako děti, ale Ruda si nikdy nedovolil nic, co bych nechtěla. Viděl, že jsem vystrašená a byl na mě dlouho hodný, až jsem si později někdy přála, aby už tak hodný nebyl...

Odmaturovali jsme, udělali přijímačky na vysoké školy a koncem června jsme měli svatbu, na kterou přišla celá škola! Během prázdnin jsme si zařídili byt mé babičky, která nám ho dala jako svatební dar a odstěhovala se na chalupu, a v říjnu jsme nastoupili do školy...

Myslíte, že vám popisuju příběh loňských maturantů? Ale kdepak! Chcete vědět, ve kterém roce se tohle všechno stalo? V minulém století! V roce 1960!

Letos v červnu budeme s Rudou slavit neuvěřitelných čtyřicet osm let společného života! Máme dceru a syna, oba už mají své rodiny, máme čtyři vnoučata, jsme v důchodu. Žijeme spolu spokojeně a šťastně a žili jsme tak celý život! Ruda mě pořád miluje a já pořád miluju Rudu.

Ale jednu vadu naše láska má. Jednu jedinou.

Celý život žárlím.

Moje nejlepší kamarádka Jana, která mi šla v roce 1960 za svědka, měla pravdu.

Celý život se bojím, že mi ho některá odtáhne nebo se od někoho dozvím, že mi byl nevěrný! Věděla jsem, že chlapa jako je můj Ruda, ženské na pokoji nenechají!

Byl krásný, galantní, usměvavý, chytrý. Ženy ho milovaly a on miloval je. Říkal, že na ženy je spolehnutí, jsou pracovitě, cílevědomé, a když jsou ještě k tomu chytré a krásné, je takové pracovní propojení bez chyby.

„Miláčku, ale za to můžeš ty! Když mám doma takovou krásu, nemůžeš po mně chtít, abych se v práci koukal na šeredy! Chytrá a krásná žena je nejdokonalejší spojení, jaké si můžu představit! Jinak bych si tě nevzal, lásko!“

To mi říkal, když jsem se ho někdy ptala, proč se v práci obklopuje samými ženami. Všimla jsem si toho nejenom já, mluvili o tom i naši známí, přátelé, příbuzní. Ale Ruda se smál a tak jsem mlčela a užírala se.

Nemohla jsem mu dělat žárlivé scény! Věděla jsem, že bych ho urazila! Nemohla jsem mu totiž nic vytknout! Nikdy jsem na nic nepřišla, i když jsem kolem něho mnohokrát nastražila nesčíslné pastí! Nikdy se do žádné nechytil. Nikdy se ke mně nedonesl sebemenší drb, že by si s některou něco začal! Nikdy!

Možná si řeknete, proč tedy žárlila? Copak to nechápete? Trápila jsem se tou strašnou nejistotou! Dělá to tak šikovně, že nikdo nikdy nic nepozná? Vybírá si ženy, které mlčí jako hrob a nikdy nikomu neprozradí, že s mým krásným Rudou něco měly? Je opravdu na zasedání? Na služební cestě? Sedí teď opravdu v autě a jede na druhý konec republiky? Co dělá sám doma, když jsem s dětmi celé prázdniny na chalupě a on za námi, spokojený a šťastný, každý pátek přijíždí?

Věříte, že jsem si někdy dokonce přála, aby se už na něho konečně něco provalilo a já mu mohla do očí vykřičet svoji nejistotu, svůj strach, svou bolest?

„Jsi mi nevěrný! Konečně to vím! Konečně ses prozradil! Konečně!“

Když jsme oba odešli do důchodu, trochu se mi ulevilo. Pomáhali jsme dětem s vnoučaty, projeli kus světa, dali do pořádku chalupu a ve chvíli, kdy jsem konečně začala cítit v srdci klid, začalo všechno znovu.

„Potřebuji mě, Edito. Prý jim bude stačit půl roku. Jarmilka šla na mateřskou, ale chce se brzy vrátit. Chodil bych tam dvakrát třikrát v týdnu...“

Ozvali se mu z firmy, kde pracoval jako ekonomický ředitel než odešel do důchodu. Jarmilka ho tehdy zastoupila. Zaučoval ji do její funkce dva měsíce, a protože si vybral jako vždy výbornou kolegyni, perfektně v jeho práci pokračovala.

„Všechno tam šlape, Edito! Odpoledne mě budeš mít doma! Půl roku to vydržíme! A pak si uděláme cestu kolem světa! Lodí, co říkáš? Uděláme si svatební cestu! Nebudeme čekat, až spolu budeme padesát let! Uděláme si svatební cestu příští rok!“

A tak začal chodit do práce a já znovu začala žárlit. Bylo to ještě horší než dřív. Bylo to nejhorší! I když jsem měla spoustu zájmů a přátel a neseděla jsem doma - byla jsem proti Rudovi v nevýhodě.

On byl pořád krásný muž, ale já byla stárnoucí žena.

Jednou jsem se za ním do firmy vypravila. Byl na obědě, tak jsem si sedla v hale, ani jsem se nešla ohlásit k recepci. Když se konečně objevil ve dveřích, nebyl sám. Šla s ním krásná, štíhlá blondýnka. Ruda si nevšiml, že tam sedím a já na něho nezavolala.

Přešli kolem a u schodů, kousek ode mě, se zastavili.

„Alenko, chtěl jsem vám něco říct... už dlouho vám to chci říct...“

Strnula jsem. Proboha! Snad nebudu ve svých pětadesáti svědkem flirtování svého muže?! Chtěla jsem vstát a nenápadně odejít, ale nohy mě neposlechly...

Odporně krásná Alenka se na něho tázavě podívala, koketně zamrkala a můj, stejně odporně krásný muž, zrozpačitel.

„Jak bych vám to řekl, Alenko... Všiml jsem si toho hned první den, co jsem nastoupil...“

Skoro jsem nedýchala. Co když ji pozve na schůzku? A já to uslyším! Sedím dva metry od nich! Co budu dělat?! Jak s tím budu žít? Jak se budu tvářit, až se Ruda odpoledne vrátí domů? Alenka se usmívala a můj manžel konečně promluvil.

„Podtéká záchod! Na pánech! V prvním poschodí. A vy, Alenko, máte na starosti údržbu budovy. To je strašná ztráta, Alenko! Víím, o čem mluvím! U nás na chalupě...“

Šli pomalu do schodů a já vytančila ven z budovy, jakoby mi bylo dvacet! Moje celoživotní žárlivost konečně zmizela!

... Ti dva mezitím vešli do jeho kanceláře a sotva za sebou zavřeli dveře, žíznivě se objali.

„Rudýnku... ty jsi geniální,“ vydechla mezi polibky krásná Alenka. Rudýnek ji přestal líbat, skromně se usmál a zavrtěl hlavou.

„Jenom bystrozraký, miláčku, jenom bystrozraký...“

CESTA DO RÁJE

Firma, ve které pracuje celá rodina, je ve většině případů dokonalá. Nejinak tomu bylo v cestovní kanceláři CESTA DO RÁJE, kde pracoval zakladatel firmy Richard Dalimil s manželkou a jejich syn Michal, s manželkou a dcerou Dianou...

Autobus s velkým, barevným nápisem CESTOVNÍ KANCELÁŘ CESTA DO RÁJE VÁS ZVE DO RÁJE, zpomalil před blížící se benzinovou pumpou, zahnul doprava a sjel ke straně, kde čekala silnější, zamračená, asi čtyřicetiletá blondýna se dvěma kufry. Dveře autobusu se otevřely a jako první vyskočila mladá průvodkyně a rychle zamířila k blondýně.

„Paní Sýkorová?“ Když blondýna zamračeně přikývla, průvodkyně se jí uklonila.

„Strašně se vám omlouvám, paní Sýkorová, za naše zpoždění! Já jsem Diana Dalimilová, vaše průvodkyně. Zavolala bych vám, ale bohužel jste nám nenechala číslo svého telefonu!“

„Proč bych vám měla nechávat svoje číslo?! Nemám ve zvyku rozhazovat svoje telefonní číslo po bůhví jakých cestovkách, které nejsou solidní! Je to sprosté, nechat mě tady hodinu čekat! V životě už s vámi nepojedu!“

Diana se zarazila.

„Paní Sýkorová, vám nepřišli z benzinové pumpy říct, že budeme mít dvacet minut zpoždění? Volala jsem jim a slíbili mi...“

„Přišel za mnou nějaký otřep a něco blekotal, ale nebavila jsem se s ním! Vidí samotnou ženskou a myslí si, že tady stojím, abych lovila chlapy! Řekla jsem mu, ať vypadne a neotravuje!“

Rozhlédla se po cestujících, kteří mezitím vystoupili a postávali kolem a jestli byl doteď její ječivý hlas slyšet až na druhém konci benzinové pumpy, teď ho slyšeli i v nedalekém Brně...

„Co na mě civíte? Tohle umí jenom Češi! Primitivní národ křupanů! Hřáli jste si zadky v autobusu, zatím co já tady hodinu mrzla!“